

Sygn. akt IV U 1185/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2022r.

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IV Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Maja Ambrożek

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2022r. na rozprawie

sprawy z odwołania E. M.

od decyzji (...) Oddział we W.

z dnia 29 marca 2021r. znak: (...)

w sprawie E. M.

przeciwko (...) Oddział we W.

o zasiłek chorobowy

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni E. M. prawo do wypłaty zasiłku chorobowego po zmarłym J. J. za okres od dnia 1 marca 2018r. do dnia 14 marca 2018r. oraz od dnia 16 marca 2018r. do dnia 31 maja 2018r.

II. w pozostałym zakresie oddala odwołanie,

III. zasądza od (...) Oddział we W. na rzecz wnioskodawczyni E. M. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. koszty postępowania zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV U 1185/21

UZASADNIENIE

E. M. wniosła odwołanie od decyzji (...) Oddział we W. z dnia 29 marca 2021 r. (znak: (...)) domagając się zmiany w całości zaskarżonej decyzji w ten sposób, że będzie ona uprawniona do zasiłku chorobowego jako spadkobierczyni ubezpieczonego J. J. za okres po ustaniu ubezpieczenia chorobowego wskazanego zmarłego ubezpieczonego za okres od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 14 czerwca 2018 r., a nadto zasądzenia od organu rentowego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

E. M. zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 ust. 2 stawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez błędną wykładnię polegającą na uzależnieniu

zastosowania tego przepisu od złożenia oświadczenia przez zmarłego ubezpieczonego na formularzu 1-10 w myśl przepisów wykonawczych do wskazanej ustawy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. (dalej: ZUS) wniósł o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

Uzasadniając swoje stanowisko ZUS wskazał, że decyzją z dnia 29 marca 2021 r. odmówił wnioskodawczyni prawa do niezrealizowania świadczenia z tytułu zasiłku chorobowego: za okres od dnia 4 stycznia 2018 r. do dnia 17 stycznia 2018 r. – zmarłemu przysługiwało wynagrodzenie chorobowe z art. 92 k.p. płatne ze środków pracodawcy; za okres od 1 marca 2018 r. do dnia 14 marca 2018 r. ZUS stwierdził brak podstaw do wypłaty z uwagi na brak wymaganego oświadczenia wiedzy dotyczącego ustalenia okoliczności warunkujących nabycie prawa do zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia zmarłego J. J. (druk ZUS Z-10 nie został złożony); niezdolność za okres od 16 marca 2018 r. do dnia 14 czerwca 2018 r. powstała po przerwie w orzekanych niezdolnościach (brak zaświadczenia lekarskiego na dzień 15 marca 2018 r. potwierdzającego niezdolność do pracy), a tym samym po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia (28 lutego 2018 r.); od dnia 1 czerwca 2018 r. zmarłemu przyznano prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, co wyklucza prawo do niezrealizowanego świadczenia z tytułu zasiłku chorobowego, w związku ze zbiegiem prawa do świadczeń oraz brzmieniem art. 13 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. J. urodził się w dniu (...)

Bezsporne.

J. J. był zatrudniony u A. B. i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 5 maja 2017 r. do dnia 28 lutego 2018 r.

Stosunek pracy J. J. został ustalony prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2020 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu ustalił, że J. J. w okresie od 5 maja 2017 r. do 28 lutego 2018 r. łączył z A. B. stosunek pracy na podstawie: a. umowy o pracę zawartej na okres próbny od dnia 5 maja 2017 r. do dnia 10 lipca 2017 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy kategorii B za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 2.000 zł brutto, b. umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 11 lipca 2017r. do dnia 11 października 2017r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy kategorii B za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 2.000 zł brutto, c. umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od dnia 12 października 2017r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy kategorii B za wynagrodzeniem miesięcznym w okresie od dnia 12 października 2017r. do dnia 31 grudnia 2017r. w kwocie 2.000 zł brutto oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2018r. do dnia 28 lutego 2018r. w kwocie 2.100 zł brutto (punkt I sentencji orzeczenia); zasądził od pozwanego A. B. na rzecz powódki E. M. kwotę 2.100 zł (dwa tysiące sto złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24.07.2018 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów prawa (punkt II sentencji orzeczenia); zasądził od pozwanego A. B. na rzecz powódki E. M. kwotę 644,29 zł (sześćset czterdzieści cztery złote dwadzieścia dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11.03.2018 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia chorobowego (punkt III sentencji orzeczenia); zasądził od pozwanego A. B. na rzecz powódki E. M. kwotę 2.307,36 zł (dwa tysiące trzysta siedem złotych trzydzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11.03.2018 do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy (punkt IV sentencji orzeczenia); wyrokowi w punktach II i III oraz IV do kwoty 2.100 zł nadał rygor natychmiastowej wykonalności (punkt V sentencji orzeczenia).

Ww. orzeczenie stało się prawomocne w dniu 31 marca 2020 r. Orzeczenie zostało doręczone pełnomocnikowi E. M., tj. T. S. w dniu 2 października 2020 r.

Dowód: pismo ZUS z dnia 11 grudnia 2020 r. – akta ZUS; kopia wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 6 lutego 2020 r. (wydany w sprawie o sygn. X P 76/19) – akta ZUS.

U ubezpieczonego rozpoznano w styczniu 2018 r. nowotwór złośliwy odbytnicy. J. J. prowadził diagnostykę i leczenie w ramach czasowego zwolnienia od pracy.

Dowód: dokumentacja medyczna (k. 22 akt); pismo z dnia 28 września 2021 r. wraz z załącznikami (k. 29-31v. akt).

Ubezpieczony J. J. przebywał na zwolnieniach lekarskich, będąc niezdolnym do pracy w okresie:

- od dnia 4 stycznia 2018 r. do dnia 8 stycznia 2018 r., nr statystyczny choroby: D37,
- od dnia 20 stycznia 2018 r. do dnia 28 stycznia 2018 r., nr statystyczny choroby: C78,
- od dnia 29 stycznia 2018 r. do dnia 11 lutego 2018 r., nr statystyczny choroby: D37,
- od dnia 12 lutego 2018 r. do dnia 16 lutego 2018 r.,
- od dnia 17 lutego 2018 r. do dnia 26 lutego 2018 r.,
- od dnia 27 lutego 2018 r. do dnia 14 marca 2018 r.,
- od dnia 16 marca 2018 r. do dnia 4 kwietnia 2018 r.,
- od dnia 29 marca 2018 r. do dnia 5 maja 2018 r.,
- od dnia 16 maja 2018 r. do dnia 14 czerwca 2018 r.

Dowód: kopie druków (...) akta ZUS.

J. J. od dnia 1 czerwca 2018 r. zostało przyznane prawo do renty.

Bezsporne.

Ubezpieczony zmarł w dniu 16 września 2018 r.

Bezsporne.

W dniu 1 października 2018 r. notariusz B. M. poświadczyla, że spadek po J. J., zmarłym w dniu 16 września 2018 r. nabyła na podstawie ustawy E. M., urodzona w dniu (...), w całości.

Dowód: kopia aktu poświadczenia dziedziczenia z dnia 1 października 2018 r. (rep. A nr 4085/2018) – akta ZUS.

Pismem z dnia 20 października 2020 r. E. M. wniosła o przyznanie na jej rzecz zasiłku chorobowego jako spadkobierczyni ubezpieczonego J. J. za okres od dnia 24 stycznia 2018 r. do dnia 1 czerwca 2018 r. Kolejno uzupełniając ww. wniosek, pismem z dnia 25 listopada 2020 r. wniosła o wypłatę niezrealizowanego świadczenia po swoim ojcu jako osobie uprawnionej do zasiłków z tytułu choroby i macierzyństwa. Ww. pismo zostało doręczone do ZUS w dniu 2 grudnia 2020 r.

Pismem z dnia 22 marca 2021 r. E. M. ponownie wniosła o wydanie przez ZUS decyzji w sprawie zasiłku chorobowego, który przysługiwał jej jako spadkobierczyni ubezpieczonego J. J. za okres od dnia 24 stycznia 2018 r. do dnia 1 czerwca 2018 r.

Decyzją z dnia 29 marca 2021 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 7 pkt 1, art. 13 ust. 1 pkt 1 i art. 65 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, §3 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie zakresu informacji o okolicznościach mających wpływ na prawo do zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa lub ich wysokość oraz dokumentów niezbędnych do przyznania i wypłaty zasiłków, odmówił prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 14 marca 2018 r. oraz od dnia 16 marca 2018 r. do dnia 14 czerwca 2018 r. z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Dowód: wniosek z dnia 20 października 2020 r. – akta ZUS; wniosek z dnia 25 listopada 2020 r. – akta ZUS; pismo z dnia 22 marca 2021 r. – akta ZUS; decyzja ZUS z dnia 29 marca 2021 r. (znak: (...)) – akta ZUS.

U ubezpieczonego rozpoznano nieoperacyjnego raka odbytnicy, stan po operacji z powodu niedrożności przewodu pokarmowego, wyłonienie kolostomii dwulufowej, niedrożność porażenna i niedrożność jelit bez przepukliny, podejrzenie przerzutów do płuc.

J. J. na przełomie stycznia i lutego 2018 r. znajdował się w trakcie diagnostyki i leczenia nieoperacyjnej postaci raka odbytnicy. Dolegliwości i postępujące wyniszczenie związane z chorobą nowotworową powodowały w tym czasie całkowitą niezdolność do pracy. Na drodze kolonoskopii w dniu 6 lutego 2018 r. rozpoznano raka odbytnicy i od tego czasu stan ubezpieczonego ulegał niezmiennemu pogorszeniu. W przebiegu choroby nowotworowej doszło do wyniszczenia organizmu, nieskuteczności leczenia paliatywnego i zgonu w dniu 16 września 2018 r. J. J. w okresie od dnia 6 lutego 2018 r. do dnia 16 września 2018 r. ani na moment nie odzyskał choćby częściowej zdolności do pracy z uwagi na stan wyjściowy raka odbytnicy i dalszy przebieg choroby. Rak odbytnicy był bardzo zaawansowany, co wykluczało jakiegokolwiek procedury o charakterze radykalnym.

J. J. w okresie od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 31 maja 2018 r. był nieprzerwanie całkowicie niezdolny do pracy z powodu nieoperacyjnego raka odbytnicy. Brak jest jakichkolwiek przesłanek świadczących o tym, że w okresie od dnia 14 marca 2018 r. do dnia 16 marca 2018 r. wystąpiła przerwa w niezdolności do pracy J. J..

Dowód: opinia biegłego sądowego z dnia 1 lutego 2022 r. (k. 40-42 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie E. M. od decyzji (...) z dnia 29 marca 2021 r. (znak: (...)) zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd działał w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy wskazany w treści uzasadnienia, tj. o dowody z dokumentów (w tym dokumentację zawartą w aktach organu rentowego), których wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu.

Sąd miał w szczególności na uwadze dowód z opinii biegłego sądowego lekarza onkologa, który został powołany na okoliczność ustalenia, czy J. J. w okresie od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 31 maja 2018 r. był nieprzerwanie niezdolny do pracy (w szczególności czy wystąpiła przerwa w niezdolności do pracy J. J. w okresie od dnia 14 marca 2018 r. do dnia 16 marca 2018 r.).

Dokonując oceny zasadności wniesionego odwołania podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż zgodnie z przepisem art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r.

o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą, przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa, określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Jak wynika z treści art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Według art. 7 pkt 1 ww. ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie natomiast z art. 8 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do twierdzeń (...), który uzasadniał brak podstaw do wypłaty osobie uprawnionej zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 14 marca 2018 r. tym, że nie złożono wymaganego oświadczenia wiedzy, dotyczącego ustalenia okoliczności warunkujących nabycie prawa do zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia zmarłego J. J., a nadto do twierdzenia wskazującego, że organ odmówił E. M. prawa do zrealizowanego świadczenia z tytułu zasiłku chorobowego z uwagi na to, że niezdolność do pracy za okres od dnia 16 marca 2018 r. do dnia 14 czerwca 2018 r. powstała po przerwie w orzekanych niezdolnościach (brak zaświadczenia lekarskiego za dzień 15 marca 2018 r.), a tym samym po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia.

Sąd odnosząc się do ww. argumentacji (...) podaje, że roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego zostało złożone w terminie. Zgodnie z art. 67 ust. 1 ww. ustawy roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego, wyrównawczego, macierzyńskiego oraz opiekuńczego przedawnia się po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje. Jeżeli niezgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, termin 6 miesięcy liczy się od dnia, w którym ustała przeszkoda uniemożliwiająca zgłoszenie roszczenia (ust. 3).

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, że niezgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej. Zważyć trzeba, że ubezpieczony J. J., który zmarł w dniu 16 września 2018 r. z uwagi na z uwagi na niezgłoszenie go przez pracodawcę do ubezpieczenia chorobowego, a wobec tego toczące się przed tutejszym Sądem w sprawie o sygn. akt X P 76/19 postępowanie dotyczące ustalenia stosunku pracy, nie mógł spełnić wskazanego wymagania, tj. złożyć oświadczenia wiedzy, dotyczącego ustalenia okoliczności warunkujących nabycie prawa do zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia, w terminie wcześniejszym.

Ww. postępowanie sądowe zakończyło się wydaniem w dniu 6 lutego 2020 r. wyroku ustalającego, że J. J. w okresie od dnia 5 maja 2017 r. do dnia 28 lutego 2018 r. łączył z A. B. stosunek pracy na podstawie wskazanych w sentencji wyroku umów, a także w szczegółowo określonych w orzeczeniu okresach. Wydane orzeczenie uprawomocniło się natomiast w dniu 31 marca 2020 r., a jego odpis został doręczony pełnomocnikowi E. M. w dniu 2 października 2020 r. Wobec faktu, że wniosek wraz z wymaganymi dokumentami został doręczony do (...) w dniu 2 grudnia 2020 r., a więc w terminie nieprzekraczającym 6 miesięcy od dnia ustania przeszkody uniemożliwiającej zgłoszenie roszczenia, wywieść należy, że termin umożliwiający zgłoszenie roszczenia został zachowany.

Kolejno Sąd wskazuje, że w jego ocenie nietrafny jest pogląd, że o tym, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy decyduje jedynie zaświadczenie lekarskie.

Zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przy ustalaniu prawa do zasiłków i ich wysokości dowodami stwierdzającymi czasową niezdolność do pracy z powodu choroby są zaświadczenia lekarskie, o których mowa w art. 55 ustawy. Gramatyczna wykładnia tego przepisu w związku z art. 6 i 7 ustawy prowadzi do wniosku, iż zaświadczenie lekarskie jest jedynym dopuszczalnym dowodem na okoliczność niezdolności do pracy, co mogłoby naruszyć interes ubezpieczonego. Należy mieć przy tym na uwadze okoliczność, iż niezdolność do pracy potwierdzona zwolnieniem lekarskim może zostać zakwestionowana przez Lekarza Orzecznika ZUS, co prowadzi do ustania prawa do zasiłku chorobowego. Niewątpliwie zatem dopuszczalne jest obalenie domniemania prowadzącego w przeciwnym kierunku, iż fakt posiadania przez ubezpieczonego zwolnienia lekarskiego jest równoznaczny z niezdolnością do pracy. Mając na uwadze ww. argumentację zdaniem Sądu przyjąć należy, że organ rentowy co prawda ustala prawo do zasiłku chorobowego wyłącznie na podstawie zaświadczeń lekarskich, jednakże sąd władny jest dokonywać ustaleń co do

okoliczności, od których zależy prawo do zasiłku chorobowego, na podstawie innych dowodów, w tym dowodu z opinii biegłych. Sąd ww. dowód z opinii biegłego lekarza onkologa dopuścił.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a w tym w szczególności opinii biegłego sądowego, J. J. w okresie od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 31 maja 2018 r. był nieprzerwanie całkowicie niezdolny do pracy z powodu nieoperacyjnego raka odbytnicy. Brak jest jakichkolwiek przesłanek świadczących o tym, że w okresie od dnia 14 marca 2018 r. do dnia 16 marca 2018 r. wystąpiła przerwa w niezdolności do pracy J. J..

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania wskazanego w opinii stanowiska biegłego. Biegły sporządził opinię w sposób obiektywny, rzetelny i pełny, a jej wydanie zostało poprzedzone wnikliwym zapoznaniem się z dokumentacją medyczną. Podkreślić należy, że biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Ich pole orzekania zatem nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Zdaniem Sądu więc, sporządzonej przez biegłego opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości, co do medycznej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego. Nadto zaznaczyć trzeba, że zarówno Zakład Ubezpieczeń Społecznych, jak i E. M. nie wnieśli zastrzeżeń do ww. opinii.

W ocenie Sądu J. J. spełniał więc przesłanki do uzyskania prawa do zasiłku chorobowego, mając na względzie, że jego niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (tytuł ubezpieczenia chorobowego ustał w dniu 28 lutego 2018 r. w wyniku ustania zatrudnienia).

Jednocześnie Sąd ustalił, że J. J. zmarł w dniu 16 września 2018 r.

W tej sytuacji zastosowanie znajdzie regulacja z art. 65 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zgodnie z którą w razie śmierci ubezpieczonego przed podjęciem należnego mu zasiłku, zasiłek wypłaca się osobom uprawnionym do podjęcia wynagrodzenia lub dochodu ubezpieczonego. Zgodnie zaś z art. 63¹ § 2 k.p. prawa majątkowe ze stosunku pracy przechodzą po śmierci pracownika, w równych częściach, na małżonka oraz inne osoby spełniające warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W razie braku takich osób prawa te wchodzi do spadku. Istotne jest, że na podstawie aktu poświadczenia dziedziczenia z dnia 1 października 2018 r. (rep. A nr 4085/2018) to odwołująca E. M. nabyła w całości spadek po zmarłym.

Mając na uwadze ww. argumentację Sąd uznał, że J. J. miał prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 14 marca 2018 r. oraz od dnia 16 marca 2018 r. do dnia 31 maja 2018 r. oraz, że prawo do tego zasiłku przysługuje E. M..

O powyższym orzeczono w punkcie I sentencji orzeczenia na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmieniając w ten sposób zaskarżoną decyzję z dnia 29 marca 2021 r.

W punkcie II sentencji orzeczenia, Sąd natomiast w pozostałym zakresie oddalił odwołanie. W ocenie Sądu nie ulega bowiem wątpliwości, iż w braku odpowiedniego zaświadczenia lekarskiego nie można mówić o niezdolności do pracy, która rodzi prawo do zasiłku chorobowego. Dlatego też prawo do zasiłku chorobowego za dzień przerwy pomiędzy zwolnieniami lekarskimi, tj. za dzień 15 marca 2018 r. nie może zostać przyznane pomimo, iż w świetle opinii biegłego sądowego J. J. pozostawał niezdolny do pracy.

Kolejno Sąd oddalił roszczenie w zakresie, w jakim odwołująca E. M. wniosła o prawo do wypłaty zasiłku chorobowego po zmarłym J. J. za okres od dnia 1 czerwca 2018 r. do dnia 14 czerwca 2018 r., gdyż J. J. od dnia 1 czerwca 2018 r. zostało przyznane prawo do renty, a jak stanowi przepis art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III sentencji wyroku z uwzględnieniem wyniku sprawy. Zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Sąd ustalił koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł w oparciu o §9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dniu złożeniu odwołania) i zasądził ww. kwotę od (...) Oddział we W. na rzecz wnioskodawczyni E. M., mając na uwadze charakter zgłoszonego roszczenia.

Sąd zaliczył zaś nieuiszczone koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż zarówno ubezpieczony, jak i organ rentowy zwolnieni są od obowiązku ich poniesienia z mocy art. 94 i art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, o czym orzekł w punkcie IV sentencji wyroku.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak w sentencji.